

Mál nr. 415/2023

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti váttryggingar: Slysáttrygging (hóptrygging)

Tilkynningarfrestur.

Gögn.

- 232. Málskot mótttekið 3. nóvember 2023, ásamt fylgiskjölum.
- 233. Bréf V dags. 20. desember 2023, ásamt fylgiskjölum.
- 234. Viðbótarathugasemdir lögmanns M dags. 9. janúar 2024.
- 235. Viðbótarathugasemdir V dags. 15. janúar 2024.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi hlotið líkamstjón í umferðaróhappi hinn 4. september 2020. Matsgerð lá fyrir vegna afleiðinga líkamstjónsins hinn 21. nóvember 2022 og tjónið var tilkynnt til V hinn 20. janúar 2023. M var á slysdegi váttryggð í sérstakri slysáttryggingu (hóptryggingu Lyfjafræðingafélags Íslands) hjá V sem hefur hafnað því að greiða bætur til M á þeim grundvelli að ársfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 (vsl.) hafi verið liðinn þegar V fékk tilkynningu um tjón M.

Í gögnum málsins eru raktar heilsufarslegar afleiðingar líkamstjónsins fyrir M, sem var barnshafandi þegar slysið varð, sem og að hún hafi leitað til lögmanns og veitt honum umboð til að gæta hagsmuna sinna vegna umferðarslyss hinn 7. september 2020. Ekki er þörf á að rekja með ítarlegum hætti þær upplýsingar sem koma fram um líkamstjón M, en matsbeiðni vegna afleiðinga slyssins var dagsett 12. júlí 2022 og í gögnum sem fylgdu þeirri matsbeiðni kemur fram að í læknisvottorði heimilislæknis M, dags. 1. desember 2021, eru upplýsingar um M hafi komið til læknisins hinn 17. nóvember 2021 eftir að hún hóf aftur störf eftir fæðingarorlof. Í vottorðinu er vísað til þess að M hafi á þeim tímapunkti ekki jafnað sig eftir slysið og hafi þá veruleg einkenni sem tengd eru við slysið. Frekari upplýsingar liggja fyrir um óvinnufærni á árinu 2022 sem og upplýsingar um sjúkraþjálfun áður en mat fór fram. Í matsgerð dags. 21. nóvember 2022 komast tveir matsmenn að þeirri niðurstöðu að afleiðingar líkamstjóns M vegna slyssins 4. september 2020 séu metnar til 10 stiga varanlegs miska og 10% varanlegrar örorku og að stöðuleikatímapunktur hafi verið 7. maí 2021. Gerð var krafa um bætur úr slysáttryggingu V hinn 20. janúar 2023 en V hafnaði slíkri kröfu eins og áður segir.

M telur að tilkynningarfrestur hafi ekki verið liðinn þegar slys M var tilkynnt til V heldur hafi hún í fyrsta lagi haft forsendur til að vita af varanlegri örorku sinni þegar hún fékk í hendur matsgerð dags. 21. nóvember 2022. M telur að heimsóknir til lækna fyrir þann tíma, eins og vottorð heimilislæknis dags. 1. desember 2021 hafi gefið til kynna að frekari meðferðar væri þörf vegna slyssins. M vísar til dómaframkvæmdar varðandi túlkun á upphafsdegi ársfrests 1. mgr. 124. gr. vsl. og bendir á að þar komi fram að miða beri upphaf ársfrestsins við þegar M hafi raunverulega gert sér grein fyrir því að slys hafi haft varanlegar afleiðingar. Þannig dugi ekki að einkenni kunni að vera varanleg heldur skuli miða við þegar upplýsingar um varanlegar afleiðingar hafi komið fram, með matsgerð dags. 21. nóvember 2022. M bendir á að hún hafi farið til vinnu á ný eftir sumarfrí árið 2022 í sama mæli og fyrir slys. M bendir á að í læknisfræðilegum gögnum málsins komi ekki skýrlega fram að áverkar hafi í för með sér varanlegar afleiðingar og þar sem M sé ekki læknisfræðilega menntuð hafi hún haft takmarkaða möguleika til að gera sér grein fyrir slíkum afleiðingum áður en matsgerð lá fyrir. Einnig bendir M á álit sjúkraþjálfara með vottorði dags. 16. júní 2022 að M væri á batavegi þrátt fyrir að vera enn með einkenni og ekki útilokað að fullum bata yrði náð.

V hefur hafnað bótaskyldu og telur að upphaf ársfrests 1. mgr. 124. gr. vsl., sem sé sambærilegur við ákvæði í váttryggingarskilmálum V, miðist við þann tímapunkt sem óskað var eftir lokavottorði frá heimilislækni M í þeim tilgangi að láta meta varanlegar afleiðingar slyss M, en það hafi verið haustið 2021. V vísar til þess að í vottorði dags. 1. desember 2021 komi fram að M hafi ekki jafnað sig eftir slysið. Einnig komi fram í gögnum málsins að slys M hafi verið tilkynnt til annars váttryggingafélags af hálfu þáverandi lögmanns M í ljósi þess að sameiginlegt mat hafi farið fram á afleiðingum slyssins á grundvelli matsbeiðni dags. 12. júlí 2022. V hafi hins vegar ekki verið tilkynnt um slysið fyrr en með

kröfugerð dags. 20. janúar 2023 eða rúmlega tveimur árum og fjórum mánuðum eftir að slysið átti sér stað. V vísar til dóms Hæstaréttar í máli nr. 522/2012 þar sem ársfrestur 1. mgr. 124. gr. vsl. var talinn hafa byrjað að líða þegar tjónþoli leitaði til lögmanns vegna afleiðinga slyss. Einnig vísar V til þess að stöðugleikapunktur hafi verið metinn í matsgerð hinn 7. maí 2021 og þannig hafi tilkynning til V ekki borist fyrr en einu ári og átta mánuðum frá því að ástand var metið stöðugt, en sambærilegar lýsingar hafi verið á einkennum M í lokavottorði heimilislæknis og í matsgerð.

Í viðbótarathugasemddum lögmanns M kemur fram að tilvísun V til dóms Hæstaréttar í máli nr. 522/2012 eigi ekki við þar sem umboð í máli M hafi verið veitt einungis þremur dögum eftir slys hennar, auk þess sem vísað er til fræðiskrifa sem og að dómurinn sé ekki í samræmi við aðra dóma þar sem reynt hafi á ákvæði 1. mgr. 124. gr. vsl. Ítrekað er að M hafi ekki verið upplýst um að hún hefði hlotið varanlegar afleiðingar þar til hún fékk niðurstöðu matgerðar í upphafi árs 2023. Þannig eigi frekar að miða upphaf frestsins við matsgerð í nóvember 2022 eða endurkomu M úr sumarleyfi árið 2022 í fyrsta lagi.

Í viðbótarathugasemddum V eru fyrri röksemdir ítrekaðar og bent á að M hafi þremur dögum eftir slys leitað til lögmannsstofu sem sérhæfi sig í innheimtu slysabóta og að þannig hafi þeim lögmanni verið í lófa lagið að tilkynna tjón innan tímamarka til V, í síðasta lagi hinn 6. janúar 2022 þegar lokavottorð var skráð mótttekið á þeirri lögmannsstofu.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um upphaf ársfrests til tilkynningar tjóns skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 (vsl.). Rétt er að árétta að um er að ræða frest til þess að tilkynna um tjónsatburð, þ.e. atvik sem krafa er reist á, en ekki ákvæði um fyrningu kröfunnar sjálfrar. Með hliðsjón af dómaframkvæmd vegna 1. mgr. 124. gr. vsl. verður að líta til gagna í hverjum máli fyrir sig við mat á því hvenær tjónþola má eða má vera ljóst að atvik sem krafa hans er reist á hafi orðið.

Í þessu máli liggur fyrir læknisvottorð heimilislæknis frá 1. desember 2021 þar sem kemur fram að M hafi ekki fulla starfsgetu vegna afleiðinga slyssins rúmu ári eftir það. Ráðist var í mat á öllum afleiðingum slyssins í júlí 2022. Í matsgerð dags. 21. nóvember 2022 að stöðugleikatímupunktur vegna afleiðinga slyssins hafi verið metinn 7. maí 2021 eða réttu ári áður en farið var af stað með mat á afleiðingum slyssins. Þrátt fyrir að meðferð hafi verið í gangi hjá sjúkrapjálfa eftir þetta verður að líta svo á að M hafi mátt vera ljóst að atvik sem gætu leitt til bótakröfu vegna varanlegra afleiðinga vegna umferðarslyss hennar 4. september 2020 fyrir 20. janúar 2022, þegar ársfrestur 1. mgr. 124. gr. vsl. byrjaði að líða. Með hliðsjón af þessum upplýsingum sem og því að M veitti lögmanni umboð til þess að gæta hagsmuna hennar vegna afleiðinga umferðarslyssins nokkrum dögum eftir það, eða 7. september 2020, verður að líta svo á að ársfrestur til tilkynningar tjóns í skilningi 1. mgr. 124. gr. vsl. hafi verið liðinn þegar tjón var tilkynnt til V hinn 20. janúar 2023. Bótaréttur er því ekki fyrir hendi úr slysatryggingu (hóptryggingu Lyfjafræðingafélags Íslands) hjá V vegna slyss M hinn 7. september 2020.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr slysatryggingu (hóptryggingu) hjá V.

Reykjavík, 30. janúar 2024.

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir